

Ομολογία αναξιοπιστίας οι «ανεξάρτητες αρχές»

Γράφει ο
Γιόργος
Κολωνιτσάς

Είνα απίστευτος ο τρόπος με τον οποίο το οπίο πολιτικό μας σύστημα κεραινοβολεί -σαν άλλος «Ηφαίστος»- τον ίδιο τον εαυτό του, δίδοντας μάλιστα την εντύπωση ότι δεν αναιαθάνεται τον αυτοχειρισμό του, με την εμμονή του να προβαίνει στην ίδρυση ανεξάρτητων αρχών.

Ομολογεί με τον πλέον αυθόρμητο, αν όχι αφέλι ή κατε άλλους σχελοφρονικό τρόπο, ότι το ίδιο αδιναιτεί να πείσει περί της εντιμότητας και αποτελεσματικότητας του. «Ετσι, ψάχνει μεταξύ των ευνοπλήτων πολιτών της χώρας, προσηκωμένες γενικές αποδεκτικές, με ενυμφθεία και αποδειξιμένο ήθος, ώστε να συγκροτήσει αυτές τις «αρχές».

Γνωρίζει καλά το πολιτικό μας σύστημα ότι βρικόεται υπό κατάρρευση, ότι η εμπιστοσύνη των πολιτών σε αυτό είναι σε μηδενική βάση. Λέει ουσιαστι-

κά, ότι «εγώ δεν μπορώ να σου εγγυηθώ ότι θα λάβω σωστές αποφάσεις, απαλλαγμένες από κομματικά σνδρομα». Και ακόμη ότι «είναι σεσημασμένη η συμπεριφορά μου και καταλαβαίνα ότι η οποιαδήποτε απόφαση μου θα εκληφθεί ως περικλείουσα ανομολόγητες σκοπιμότητες».

Σανίδα σωτηρίας

Η δικαία κρίση, η αντικειμενικότητα, το γενικό συμφέρον είναι όσα δεν μπορεί να πείσει τα τελευταία χρόνια ότι επιδιώκει η εκάστοτε πολιτική εξουσία. Οι ανεξάρτητες αρχές αποτελούν τη σανίδα σωτηρίας και δικαιολόγηση αυτής της ίδιας της ύπαρξής της.

Μετά το «ανάγλυο» όλοι ελπίζουν ότι θα αποκατασταθεί το κύρος μας Πολιτείας, που δείχνει τώρα να είναι βουτηγμένη στα σκάνδαλα, στις επίσης αναξιπίστες Εξεταστικές Επιτροπές και στην απέλπδα προσπάθεια να ξαναβρεί τη χαμένη... «αγνότητα» της, αν την είχε ποτέ!

Αν δεχθούμε το γνωστό ότι «στη Δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα», εκείνο στο οποίο ο πολίτης αυτής της χώρας μπορεί να ελπίζει είναι το ίδιο το πο-

λιτικό σύστημα να βρει τον τρόπο αποκάθαρσής του.

Το νέο αίμα!

Μέτα στον ζόφο για το κατάντημα, υπάχει κάποια ελπίδα. Μπορεί να τη βρει κανείς ανάμεσα σε πραγματικά έντιμους πολιτικούς, που κοσμούν το κοινοβούλιο και υπάχουν σε όλους τους κομματικούς σχηματισμούς και σε κάτι ακόμη: Στο νέο αίμα, άφθαρτων πολιτικών, οι οποίοι μπορεί σήμερα από το διαμορφωμένο πολιτικό σύστημα, να μην έχουν τη δυνατότητα ουσιαστικών και αποφασιστικής σημασίας παρεμβάσεων, αλλά, επειδή τίποτα δεν μένει στατικό, ίσως μπορέσουν -και πρέπει να μπορέσουν- στο άμεσο μέλλον, να αλλάξουν το πολιτικό κλίμα.

Άλλος τρόπος δεν είναι ορατός, σε μια χώρα μάλιστα στην οποία η διαφθορά έχει φτάσει μέχρι τον κοινωνικό ιστό. Και οι πολίτες έχοντας τις δικές τους ευθύνες, καλό θα είναι να αξιοποιήσουν το ισχυρό όπλο που διαθέτουν: την ψήφο τους- ώστε να αναδεικνύνουν από 'δω και πέρα πολιτικούς οι οποίοι διαθέτουν την «εξωθεν καλή μαρτυρία».

Ιστορική πραγματικότητα

Την ελπίδα αυτή συντηρεί μια ιστορική πραγματικότητα, η οποία βεβαιώνει ότι είναι νομοτελειωκή η εναλλαγή ακμής και παρακμής. Και το πολιτικό μας σύστημα, καθώς σήμερα βρικόεται σε παρακμή και στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας του κακού, δεν έχει επιλογή, από το «λίγο ψηλότερα να ανέβει». Η ευθύνη αυτή είναι σπύλογη και «κατ' ιστορική διανεύση», σε πολίτες και πολιτικούς. Καιρός είναι ο καθένας μας να αναλάβει τις ευθύνες του. Τώρα. Αύριο θα είναι πολύ αργά για όλους μας.